

S. ANI NEX

8.1. RUT - [TEXT CORRESPONENT AL FANZINE AMB LA TAPA BLAVA].....	PÀG. 4
8.2. CALISTO - [TEXT CORRESPONENT AL FANZINE AMB LA TAPA VERMELLA].....	PÀG. 6
8.3. PERSÉFONE - [TEXT CORRESPONENT AL FANZINE AMB LA TAPA VERDA].....	PÀG. 8
8.4. WEARETHEDOGWOMEN - [POESIA].....	PÀG. 10

8.1. RUT - [TEXT CORRESPONENT AL FANZINE AMB LA TAPA BLAVA]

Que ens n'expliquen dels viatges dels herois? Aquí, a la ciutat, tots els viatges son heroics, especialment els que la recorren de dreta a esquerra i per fora dels camins.

La primera vegada que vaig creuar la ciutat no estava sola, i venia de lluny, de molt més lluny. Tenia sis anys. Al terra de la furgoneta on viatjàvem hi vaig trobar un paper estripat on hi deia:

*“I have gone out, a possessed witch,
haunting the black air, braver at night;
dreaming evil, I have done my hitch
over the plain houses, light by light:
lonely thing, twelve-fingered, out of mind.
A woman like that is not a woman, quite.
I have been her kind.”¹*

La musica estava alta. La mare i les tietes cantaven i reien. Jo les mirava en silenci; elles estaven més espantades que jo. Els fars de la furgoneta eren l'única llum del camí. Els fars sempre son la llum que et marca el destí, es estrany quan aquesta llum viatja amb tu.

De casa ens n'havíem endut ben poques coses:

“Tieta, que és fugir?” “És quan marxés lluny, perquè alguna cosa del lloc on vens t'amença o t'espanta.” “I quan la por te

l'emportes amb tu? Aleshores, també és fugir?” “La por sempre te l'emportes amb tu.”

De casa ens n'havíem endut això, la por. Em semblava una cosa ben estranya per emportar-se.

En la intimitat de la furgoneta, en l'espai de culte que conformen aquelles quatre rodes i les quatre dones que hi viatgem, en la intimitat de la ciutat que és buida i ens buida, la mare i les tietes es posen a cantar:

*“May your fire be you truth
if you burn out of desire.
Light up cites, malls, trucks, booths...
May you live your life entire
igniting embers for release
rather than firing for their nation:
the opposite of war is not peace
but creation.”²*

I de sobte se'ns fa estranya la idea que el silenci no te fronteres, que no és un espai tancat, que no te parets, que no es pot conquerir, que no s'acaba. Perquè la ciutat vibra i ens respon amb una veu immensa, una veu que sembla la veu de la ciutat, però que es la nostra. La ciutat ens respon amb la nostra veu. L'eco ens transforma, i en un llenguatge prelingüístic ens diu coses que només ens havíem atrevit a pensar de nit i en veu baixa.

La mare i les tietes canten, canten fins a cridar. I la ciutat no canvia però es transforma; en la hostilitat de les seves estructures rep una veu per la que no està pensada, i ressona tant fort que em sembla que encara la sento.

Avui creuo la ciutat, de darrera una finestra algú canta.

El silenci només venç quan no hi ha ningú que parla.

1 Fragment from Her Kind (1966) - Anne Sexton

2 The opposite of war is not peace, it's creation - és una cita del musical Rent, de Jonathan Larson

8.2. CALISTO - [TEXT CORRESPONENT AL FANZINE AMB LA TAPA VERMELLA]

Quanta intimitat cal treure al carrer perquè un espai públic es converteixi en un espai privat? O perquè la privacitat envaeixi l'espai públic? He follat tantes vegades en parcs, carrerons i lavabos que em semblaven molt més casa meua que el llit de qualssevol... He dormit en tantes habitacions translúcides, com un aparador, tan exposades al món, tant de tothom i tan poc meves.... El desig té una forma estranya de circular pels espais i pels cossos, no s'adapta; se'ns enfronta. Inclús aquí. Inclús en els espais hermètics dissenyats per fer-nos apartar la mirada.

“És el desig del desig el que ens fa desitjar”. I aleshores la pantalla fon a negre. Sento l'escalfor del seu braç. L'he sentit durant tota l'estona. La buscava. La buscàvem. Ens buscàvem. Ens buscàvem en aquest aire espès entre la imatge que és i la que no pot ser. És en la impossibilitat de la imatge on es genera el desig. El desig és l'anhel de la imatge que no pot ser, i es condensa en la frustració morbosa de saber-se prohibida, inabastable. Ho penso entre escena i escena i provo de concentrar-me en la pel·lícula.

Sento l'energia que fluctua entre nosaltres, aquest alè ferotge que ens convida a explorar el propi cos a través de l'altra. Podria ser la meua mare. Té una pell preciosa, d'aquelles que fan que les arrugues a la vora dels ulls semblin els solcs del cuir gravat. De fons sona una cançó de la Cyndi Lauper; en pantalla una noia es masturba en silenci i plora.

Ens mirem en el silenci del silenci, les dues tenim els ulls vidriosos i ens apartem la mirada. Això és l'honestedat: aquest segon de bellesa, d'imperfecció. L'honestedat té poc a veure amb la veritat exterior. L'honestedat és compartir un moment tan íntim que no pot formar part de la veritat del món real. Una mica com el desig; a diferència de l'amor, no és necessàriament recíproc, necessàriament simètric, necessàriament tangible.

Respiro un aire sec. Un aire que cal digerir, més que respirar. Les nostres olors es barregen i em bullen les galtes. Sento com es remou al seient, s'allunya, s'acosta, es replega. Destil·la aquesta fragilitat curiosa, aquest terror atàvic que ens provoca la idea d'abandonar-nos completament al plaer.

Abans, mentre m'arreglava les mitges, no m'ha tret els ulls de sobre. Em fitava les cames de cua d'ull. No l'he vist però ho sabia. M'he arremangat la faldilla fins ben amunt i m'he estirat les mitges de les dues cames.

En aquest joc de mirades que desafien la circulació lícita del plaer, ens topem amb les parets dels temors que ens han construït a sobre:

Ens han dit que hem de tenir por. Por de mirar-nos, i, sobretot, de veure'ns. De veure'ns en els espais que ens expulsen. Ens han dit que hem de tenir por dels carrerons foscos, dels espais on no ens hi veiem. I sobretot, dels espais on no ens veuen. On no ens vigilen. Però sembla que allà on ningú ens mira és on més ens hi veiem nosaltres.

Sortim tard del cinema. Li agafo la mà. “Aquesta nit no hi ha lluna. Vols fer una volta pel parc?”

8.3. PERSÉFONE - [TEXT CORRESPONENT AL FANZINE AMB LA TAPA VERDA]

De las jornadas de trabajo recuerdo sobre todo las horas infinitas que se acumulaban como un polvo finísimo sobre la piel de todas nosotras. Durante décadas el reloj nos decía que solo un poco más, que merecía la pena trabajar jornadas interminables por un sueldo mísero. O incluso por ningún sueldo, si se trabajaba en casa, cuidando de los padres, de los maridos, del los nietos y de los hijos.

Nos hicieron pensar que para huir de la esclavitud de los hombres teníamos que trabajar como los hombres; aceptar sus reglas estúpidas, sus índices de éxito, sus estrategias de mercado y su preeminencia incuestionable en los puestos de mando. O, en el mejor de los casos, que había que escalar posiciones cobrando menos y trabajando más por el mismo puesto. Nos dijeron que teníamos que sacrificar las aficiones, el descanso y la familia (puesto que no disponíamos de una esposa que se ocupase de eso). Y que debíamos que quedarnos muy quietas, muy calladas y muy solas para lograrlo. Sobre todo muy solas; había algo en el contacto que les daba miedo.

Alicia a menudo me cogía la mano durante el desayuno y no la soltaba hasta que tenía que volver a emplearla en soldar tornillos. Siempre tenía las manos calientes. Yo no nunca he sido una persona muy cariñosa, pero la verdad es que se aprecia el tacto de la piel humana cuando te pasas el día bobinando motores.

Por las noches salíamos a sembrar. Poníamos semillas en las grietas del pavimento; tres, cuatro, cinco. Si la grieta era lo suficientemente grande escarbábamos con el dedo muy profundo, para llegar a la tierra húmeda. Carmen nunca nos explicó de dónde las sacaba, pero nos daba igual. A veces sembrábamos durante toda la noche, kilómetros y kilómetros de carretera buscando agujeros en el suelo. Agujereábamos la piel de la ciudad para encontrarnos con nuestra piel, con la piel de otr*s. Erosionábamos sus caminos para poder transitar por los nuestros propios. Algún día las semillas harían raíz y las plantas cubrirían el transitar lógico de la civilización; habría que trepar por las hiedras y voltear las zarzas, habría que escalar a los arboles para cruzar la calle, y apartar las lianas para abrir la puerta de casa.

Mientras eso no pasaba, sembrábamos. Durante noches enteras sembrábamos. Y de día, en nuestro transcurrir habitual por la ciudad, nos bastaba con comprobar que cerca de las alcantarillas, que debajo de los tapacubos oxidados de los coches, aparecía, como un dedo que se abría paso desde una piel mucho más profunda, un tallo o un brote.

Una noche Alicia dijo “Estoy tan cansada, esto no sirve para nada. Deberíamos irnos a dormir.” “No seas tonta” contestó Carmen, agarró un puñado de semillas y se las tiró por encima. Nos echamos a reír. “¿Lo ves como sí que funciona?”

Al día siguiente alguien había cortado unos troncos enormes y los había colocado en medio de la carretera principal. La ciudad estaba colapsada. Nos pasamos el día en la cama, con sábanas limpias y el hacha debajo de la almohada.

8.4. WE ARE THE DOG WOMEN - [POESIA]

We are the dog-women,
A bunch of soil, a rotten mattress.
We bind our bodies
breeding children in our wounds.
As forgotten blisters we ran dry
of blood, and tears, and words...
Of every trace of humanity
we've been stripped out.
In the daylight we might stay still,
but we are mainly active
during the night.
In pairs we run in silence,
and the corridor is a strained map.
Sometimes, you will find out,
there's more of us:
two, three, four...five
Can't you smell the dampness
that's been already worn out?
We are fierce into our lovers' loins,
since sweat is the only fluid
we are allowed -work harder,
think less, produce more-.
And together we sweat
like stumbling lizards
we scrub one
against the other.
And in the rest
that we could not find
we've built a boomerang
the shape of a scythe.

